

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **R.S.**, bytem P. 175/9, Č.B., zastoupeného Mgr. Ing. Magdalénou Královou, daňovou poradkyní, sídlem Krajinská 1, České Budějovice, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně**, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2015 č.j. 17454/15/5200-10424-703916, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á.

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á .

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, územní pracoviště v Českých Budějovicích ze dne 14. 11. 2014, jímž žalobci byla doměřena za zdaňovací období roku 2011 daň ve výši 199.770 Kč.

Žalobce namítá, že kontrola byla zahájena v rozporu s ustanovením § 145 odst. 2 daňového řádu, neboť žalobci nebyla zaslána výzva k podání dodatečného daňového tvrzení, přestože tento způsob doměření daně je procesně jednodušší a pro daňový subjekt spojen s nižší sankcí. Správce daně na základě místního šetření ze dne 21. 5. 2014 měl doměření důvodně předpokládat, jestliže daňový subjekt do evidence, která je vedena za účelem

daňového přiznání, všechny příjmy řádně zahrnul a pouze nedopatřením je nezahrnul do daňového přiznání. V průběhu celého řízení žalobce nezkresloval situaci, a jakmile byl na tento stav v rámci již zahájené kontroly upozorněn, po prověření situace sám předložil důkazy k tomu, aby byl příjem řádně zdaněn. Na zákonný postup správce daně by žalobce po seznámení a prověření situace zareagoval. Po místním šetření však žádné upozornění vůči žalobci učiněno nebylo, proto žalobce neměl důvod situaci prověřit a v omylu až do dne 9. 10. 2014 setrval. Správce daně se vydáním předvolání zachoval vrchnostensky a porušil tím § 5 odst. 3 daňového řádu. Žalobce v souvislosti s tím odkazuje na literaturu, ze které plyne, že při nepodání daňového tvrzení má správce daně vždy povinnost nejprve daňový subjekt vyzvat k podání daňového tvrzení. Žalobce proto namítá, že jde zjevně o nelegální daňovou kontrolu, protože byla uskutečněna bez přihlédnutí k požadavku § 145 odst. 2 daňového řádu.

Žalobce dále namítá, že první místní šetření za účelem ověření dokladů proběhlo dne 9. 4. 2014 a nikoliv dne 21. 5. 2015, jak uvádí žalovaný.

Správce daně rovněž porušil další zásadu správy daní, a to v § 6 odst. 2 daňového řádu, dle něhož osoby zúčastněné na správě daní a správce daně vzájemně spolupracují. Žalobce se však choval řádně a vycházel správci daně vstřícně, správce daně v rámci místního šetření neučinil ani dotaz, proč se základ daně a sestavy daňové evidence nerovnají. Daňový subjekt mohl na základě upozornění situaci prošetřit a svůj omyl napravit podáním dodatečného daňového přiznání. Zásada součinnosti je nejen právem, ale i povinností všech osob zúčastněných na správě daní.

Žalobce rovněž namítá porušení § 143 odst. 3 daňového řádu, dle něhož k doměření daně z moci úřední může dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly. Zjistí-li správce daně nové skutečnosti nebo důkazy mimo daňovou kontrolu, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, postupuje podle § 145 odst. 2 daňového řádu, a to ve vazbě na § 85 a násl. daňového řádu. Dle žalobce byla daňová kontrola zahájena pouze formálně, neboť správce daně v průběhu daňové kontroly fakticky nic nekonal a neprověřoval. Ve skutečnosti měla být daň doměřena na základě místních šetření, což považuje žalobce za nezákonné. Žalovaný v tomto případě zneužil právo k tomu, aby získal výhodu ve výši penále, která by v situaci, kdy by bylo žalobci umožněno podat dodatečné daňové přiznání, nenastala.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Setrval na závěru, že správce daně postupoval v souladu s § 143 odst. 3 a s § 145 odst. 2 daňového řádu. V napadeném rozhodnutí jsou dostatečně konkretizovány pochybnosti, které bylo vhodné prověřit v rámci daňové kontroly. Postupem správce daně nedošlo ke zkrácení práv žalobce, neboť ten měl možnost splnit svou povinnost, podat dodatečné daňové přiznání a napravit tak svou chybu od konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém zjistil, že daň má být vyšší než poslední známá daň až do dne 9. 10. 2014, kdy byla zahájena daňová kontrola, což neučinil.

Zásada spolupráce zakotvená v § 6 odst. 2 daňového řádu porušena rovněž nebyla, daňový řád správci daně neukládá povinnost vznášet vůči daňovému subjektu dotaz, proč se základ daně a sestavy daňové evidence nerovnají. Žalobci nic nebránilo v tom, aby překontroloval daňovou evidenci a podal dodatečné daňové přiznání v souladu s § 141 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný nesouhlasí s tím, že daňová kontrola byla zahájena pouze formálně. Správce daně v průběhu daňové kontroly ověřoval, zda částka 3.329.694,95 Kč byla žalobcem zdaněna a zda ke zdanění došlo v Rakousku nebo v České Republice. Žalobce si musel být vědom nesrovnalostí mezi daňovým tvrzením a daňovou evidencí vzhledem

k opakovaným místním šetřením a předkládáním příslušných daňových podkladů správci daně. Správce daně nepostupoval účelově, aby mohl žalobci vedle doměřené daně stanovit i penále. Správce daně měl pochybnosti na základě provedených místních šetření a nebylo postaveno najisto, jakého státu je žalobce rezidentem, ani z území jakého státu mu plynou zdanitelné příjmy a v jaké výši. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Námitky vznesené žalobcem proto důvodné nejsou.

Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti.

Žalobce podal dne 19. 6. 2012 přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Dne 21. 5. 2014, se konalo místní šetření za účelem ověření údajů daňové evidence roku 2011 a 2012 a převzetí počítačových sestav, které byly podkladem pro podané daňové přiznání. Při místním šetření byly správci daně předloženy počítačové sestavy, součty peněžního deníku za rok 2011 a 2012 a peněžní deník za rok 2011 a 2012. Dne 3. 9. 2014 se opětovně konalo místní šetření na adrese Krajinská 1, České Budějovice, při kterém byly správci daně předloženy další písemnosti, a to pohledávky za roky 2011 a 2012, kdy se zástupcem žalobce bylo dohodnuto, že počítačovou sestavu – rozšířenou sestavu peněžního deníku - zašle správci daně dodatečně.

Dne 9. 10. 2014 byla u žalobce zahájena daňová kontrola ohledně daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 a 2012. Dne 30. 10. 2014 se konalo ústní jednání, při kterém žalobce podal vysvětlení na dotazy správce daně. Správci daně sdělil, že je rezidentem Rakouska, předmětné příjmy ve výši 3.329.694,95 Kč byly dosaženy na území České republiky a měly být i v České republice zdaněny.

Správce daně vypracoval zprávu o daňové kontrole, dle které byl ohledně zdaňovacího období roku 2011 učiněn závěr, že daňové příjmy budou zvýšeny o částku 3.329.695 Kč, daňové výdaje budou zvýšeny o částku ve výši 1.997.817 Kč a dílčí základ daně se tak zvýší o 1.331.878 Kč. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že správce daně ověřoval, zda částka 3.329.694,95 Kč, to je rozdíl z údajů o výši příjmů z podnikatelské činnosti zaevidovaný v daňové evidenci za rok 2011 a v podaném daňovém přiznání k dani z příjmů byla zdaněna a zda ke zdanění došlo v Rakousku nebo v České republice. Z vyjádření žalobce ze dne 31. 10. 2014 je zřejmé, že žalobce je sice rezidentem Rakouské republiky, ale v České republice zdaňoval příjmy dosažené podnikatelskou činností na území České republiky, do nichž částku 3.329.694,95 v rozporu s § 7 zákona o daních z příjmů ke zdanění nezahrnul a daň z těchto příjmů neuhradil. Zpráva o daňové kontrole byla se žalobcem projednána dne 12. 11. 2014.

Správce daně vydal dne 14. 11. 2014 dodatečný platební výměr, jímž žalobci doměřil daň ve výši 199.770 Kč a dále mu uložil povinnost uhradit penále. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Odvolání žalobce bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí správce daně bylo potvrzeno, neboť zahájení daňové kontroly nebránilo žádné překážky. Postupem správce daně při stanovení daňové povinnosti na základě výsledku daňové kontroly nedošlo k porušení § 145 odst. 2 daňového řádu. Rovněž nebylo porušeno ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu. Skutečnosti zjištěné při místním šetření neopodstatňovaly závěr, že daňová povinnost daňového subjektu má být vyšší než přiznaná. Skutečnost, že žalobce dodatečné daňové přiznání nepodal, i když byl povinen jej podat, nemůže jít k tíži správce daně.

Krajský soud podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce namítá nezákonné zahájení daňové kontroly, neboť v případě, kdy správce daně disponoval poznatky o tom, že lze důvodně předpokládat, že bude doměřena daň, bylo jeho povinností vyzvat žalobce dle § 145 odst. 2 daňového řádu k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit mu k tomu náhradní lhůtu.

Ze správního spisu soud zjistil, že poté, co žalobce podal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, správce daně provedl místním šetření dne 21. 5. 2014 a následně dne 3. 9. 2014, kdy ověřoval výši pohledávek a zjistil, že v evidenci pohledávek jsou uvedeny faktury, které nebyly daňovým subjektem zcela uhrazeny. Na základě těchto skutečností vznikly u správce daně pochybnosti, zda daňový subjekt v podaném daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob vykázal svoji daňovou povinnost ve správné výši.

Správce daně zahájil daňovou kontrolu dne 9. 10. 2014, v rámci které zjišťoval, zda byly příjmy ve výši 3.329.694,95 Kč neuvedené v daňovém přiznání zdaněny a v jakém státě byl žalobce rezidentem. Tyto skutečnosti z daňového přiznání nevyplývaly. Do protokolu dne 31. 10. 2014 žalobce uvedl, že se jedná o zdanitelné příjmy, které z technických důvodů nebyly v podaném daňovém přiznání zahrnuty. Žalobce dále uvedl, že je rezidentem Rakouské republiky a shora uvedené příjmy dosažené na území České republiky měly být i v České republice zdaněny. Tyto skutečnosti vyplývají i ze zprávy o daňové kontrole.

Podle § 145 odst. 2 daňového řádu, pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.

Soud zdůrazňuje, že výraz „může“ použitý v § 145 odst. 2 daňového řádu značí, že jde o postup, který je v dispozici správce daně, přičemž správci daně je v tomto případě přiznáváno správní uvážení. Tudíž i v případech, kdy lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, nelze postup dle uvedeného ustanovení chápat jako nezbytný předstupeň před zahájením daňové kontroly. Toto ustanovení je nutno hodnotit v kontextu s ustanovením § 143 odst. 3 daňového řádu, které na postup předvídaný v § 145 odst. 2 daňového řádu odkazuje. Podle ustanovení § 143 odst. 3 daňového řádu k doměření z moci úřední může dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly. Zjistí-li správce daně nové skutečnosti nebo důkazy mimo daňovou kontrolu, na základě kterých lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, postupuje podle § 145 odst. 2 daňového řádu. Z § 143 odst. 3 daňového řádu tedy plyne, že postup podle věty druhé je výjimkou z věty první, přičemž smyslem této výjimky je umožnit při pasivitě daňového subjektu za určité situace doměřit daň bezprostředně podle pomůcek, tedy bez předchozího prověřování možnosti stanovit daň dokazováním, které je postupem standardním. Výjimku z určitého zákonného pravidla je ovšem třeba vždy vykládat restriktivně, proto i správní uvážení zakotvené v § 145 odst. 2 daňového řádu by mělo vždy preferovat variantu dokazování v rámci daňové kontroly, zejména jestliže správce daně může důvodně předpokládat, že nové důkazy získané mimo daňovou kontrolu se týkají pouze části zatajených daňových příjmů. Podání dodatečného daňového přiznání k výzvě správce daně pouze v rozsahu této výzvy by stejně vedlo k následnému zahájení daňové kontroly.

Je zřejmé, že daňovému subjektu je třeba vždy zachovat možnost (byť opožděně) přiznat svou daňovou povinnost, a to i nad rámec výzvy správce daně a tím zachovat možnost vyhnout se povinnosti úhrady penále. Užitím daného postupu je však současně daňový subjekt vystaven riziku doměření daně podle pomůcek, které však zůstává v jeho dispozici, neboť se tomuto riziku může vyhnout tím, že podá právě dodatečné daňové přiznání. Výhodou postupu podle § 145 odst. 2 daňového řádu je tedy nižší administrativní náročnost pro správce daně a rychlejší doměření daně než v případě provádění daňové kontroly. Je však na správci daně, pro jaký postup se rozhodne.

Přestože v dané věci měl správce daně ještě před zahájením daňové kontroly důvodné poznatky o tom, že daň z příjmů fyzických osob bude doměřena z důvodu existence nezaúčtovaných faktur, nelze přehlédnout, že úmyslem správce, který pojal ještě před tím, než dostal k dispozici předmětné faktury, bylo kontrolovat veškeré daňové povinnosti, tedy tvrzení daňového subjektu nebo jiné rozhodné okolnosti pro správně zjištění a stanovení daně, tedy provést kompletní daňovou kontrolu. Nezaúčtované faktury správce daně získal až v rámci místního šetření. Za tohoto stavu věci nelze vykládat právní úpravu obsaženou v § 145 odst. 2 daňového řádu tak, že by neumožňovala provedení daňové kontroly. Ostatně i bez případné výzvy ve smyslu uvedeného ustanovení měl žalobce dostatek času, a to až do zahájení daňové kontroly k podání dodatečného daňového přiznání o své vlastní vůli. Soud proto učinil závěr, že postup podle § 145 odst. 2 daňového řádu se uplatní pouze tam, kde správce daně může důvodně předpokládat, že podáním dodatečného daňového přiznání v rozsahu nových skutečností a důkazů známých správci daně dojde k doměření daně dle § 144 odst. 1 daňového řádu, tedy ve výši, která se nebude odchylovat od daně dodatečně tvrzené. Ovšem v případě potřeby širšího prověření správnosti původně přiznané daně v rámci daňové kontroly by výzva dle § 145 odst. 2 daňového řádu pouze s dílčím dopadem byla neúčelná a nehospodárná.

Proto námitku žalobce o nezákonném zahájení kontroly soud nepovažuje za důvodnou.

Soud poznamenává, že postup k odstranění pochybností je nástrojem, který správce daně užije v případě, kdy má konkrétní pochybnosti o údajích uvedených v daňovém tvrzení. Správce daně v tomto případě měl pochybnosti o daňové povinnosti žalobce a měl na základě místního šetření i daňové doklady, faktury, které nebyly žalobcem zcela uhrazeny. Žalobce měl vědomost o nezaplacených fakturách. Proto bylo na správci daně, aby při daňové kontrole ověřil, zda daňové doklady splnění daňové povinnosti prokazují.

Správa daně jak je popsána v daňovém řádu, je rozložena do řady postupů, přičemž jednotlivé úkony mohou nakonec vyústit v konkrétní daňová řízení, ale také nemusí. Správce daně má právo, ale i povinnost neustále a soustavně zjišťovat předpoklady pro vznik nebo trvání povinností osob zúčastněných na správě daní a činit nezbytné úkony, aby tyto povinnosti byly splněny. Znamená to, že má oprávnění ještě před zahájením konkrétního daňového řízení provádět postupy, které mu plnění takové povinnosti umožní. Správce daně tedy mohl např. provádět místní šetření, jak tomu bylo i v daném případě, kdy správce daně v rámci místních šetření zajišťoval doklady, shromažďoval tedy údaje týkající se konkrétní daňové povinnosti. V rámci místního šetření tedy pouze shromažďoval důkazní prostředky, aniž by je hodnotil či poměřoval s jinými důkazními prostředky. Hodnotící postup je vlastní až další fázi, když již správce daně v rámci vedené daňové kontroly vyjeví, které z nashromážděných důkazních prostředků či informací bude hodnotit jako důkaz a které nikoliv a proč, rovněž, které skutečnosti vezme v úvahu jako rozhodné pro správné zjištění

a stanovení daně. Správce daně také poté, co měl za to, že shromáždil dostatek důkazních prostředků pro závěr, že předmětná daňová povinnost nebyla ze strany žalobce splněna, zahájil daňovou kontrolu. Soud proto uzavřel, že daňová kontrola byla řádně zahájena, v rámci daňové kontroly již žalovaný hodnotil daňové doklady a informace, které zajistil v rámci místního šetření. Takový postup zákon předpokládá.

Zcela nedůvodný je odkaz žalobce na odbornou literaturu (např. Baxa a kol., Daňový řád – Komentář II. díl, Wolters Kluwer 2011, strana 861: „je nutno zdůraznit, že při nepodání daňového přiznání má správce daně má vždy povinnost nejprve vyzvat ve shodě s komentovaným ustanovením daňový subjekt k jeho podání. Až tehdy, nepodá-li povinný k výzvě správce daně daňové přiznání, mohou nastoupit další kontrolní a prověřovací mechanismy správce daně“.). Z citace vyplývá, že se tento závěr vztahuje na případ, kdy daňový subjekt nepodá řádné daňové přiznání, v tomto případě však ze strany žalobce daňové přiznání za zdaňovací období roku 2011 podáno bylo. Odkaz na uvedený komentář se tedy vztahuje k § 145 odst. 1 daňového řádu, nikoliv k ustanovení § 145 odst. 2 daňového řádu.

S ohledem na shora uvedené, nedošlo k porušení ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu, dle něhož je povinností správce daně šetřit práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy, neboť kontrola nebyla zahájena v rozporu se zákonem.

Soud poznamenává, že místní šetření provedené dne 9. 4. 2014 se týkalo ověření dokladů a písemností, které byly podkladem pro sestavení daňového tvrzení k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 2011, 2012 a 2013, ve spise založeno není a rovněž tak odůvodnění napadeného rozhodnutí o něm nepojednává. Místní šetření ze dne 21. 5. 2015 ohledně daňové povinnosti žalobce se týkalo daně z příjmů fyzických osob, kdy jeho předmětem bylo ověření dokladů.

Nedůvodná je výhrada žalobce, že došlo k porušení zásady spolupráce dle § 6 odst. 2 daňového řádu, dle něhož osoby zúčastněné na správě daní a správce daně vzájemně spolupracují. Žalobce správci daně vytýká, že v rámci místního šetření neučinil ani dotaz, proč se základ daně a sestavy daňové evidence nerovnájí. Žalobce mohl situaci prošetřit a svůj omyl napravit podáním dodatečného daňového přiznání. Tím byla narušena i dobrá víra daňového subjektu, neboť poté, co provedl správce daně místní šetření, bezprostředně nekonal a daňový subjekt tím více předpokládal, že je vše v pořádku. V přezkoumávaném daňovém řízení nebyla porušena uvedená zásada daňového řízení, jestliže z daňového řádu nevyplývá povinnost správce daně vznášet vůči daňovému subjektu takový dotaz, jestliže v rámci místního šetření došlo pouze k předložení daňových podkladů. Při místním šetření byla přítomna daňová poradkyně žalobce na základě plné moci, proto má soud za to, že si žalobce musel být vědom nesrovnalostí mezi údaji v daňové evidenci a údaji uvedenými v daňovém přiznání. Měl tedy možnost překontrolovat daňovou evidenci a případně následně podat dodatečné daňové přiznání. Nelze rovněž přisvědčit žalobci v tom, že správce daně poté, co provedl místní šetření, nekonal, jestliže po druhém místním šetření, které se konalo dne 3. 9. 2014, tedy 5 měsíců po prvním místním šetření, následně došlo dne 9. 10. 2014 k zahájení daňové kontroly.

K porušení ustanovení § 143 odst. 3 daňového řádu rovněž nedošlo, neboť k doměření daňové povinnosti došlo na základě výsledku daňové kontroly. Ze spisu vyplývá, že daňové doklady získal správce daně na základě místního šetření, následně řádně zahájil daňovou

kontrolu dne 9. 10. 2014. Při jednání dne 31. 10. 2014 žalobce reagoval na dotazy správce daně, prověřoval, zda částka 3.329.694,95 Kč byla zdaněna či nikoliv. V rámci ústního jednání, které se konalo dne 31. 10. 2014, žalobce se vyjadřoval k dotazům správce daně, zejména k tomu, co bylo správcem daně při místním šetření dne 3. 9. 2014 zjištěno, tedy v rámci kontroly byly prověřovány písemnosti, které byly správcem daně převzaty v rámci místního šetření. Soud v souvislosti s tím odkazuje na předchozí pasáž rozsudku, kdy zdůvodnil, že daňová kontrola byla zahájena v souladu s daňovým řádem. Daňová kontrola byla ukončena projednáním zprávy o této kontrole se žalobcem. Dodatečný platební výměr pak byl vydán na základě výsledku daňové kontroly. Z postupu správce daně nelze učinit závěr, že by postupoval účelově, žalobci stanovil vedle doměřené daně i penále, jestliže postupoval dle daňového řádu, kdy na základě výsledků místního šetření došlo k řádnému zahájení daňové kontroly. U správce daně vznikly totiž pochybnosti na základě provedených místních šetření, kdy správce daně neměl postaveno najisto, jakého státu je žalobce rezidentem ani z území jakého státu mu plynou zdanitelné příjmy a v jaké výši, eventuálně, zda se jedná o příjmy osvobozené od daně.

Soud opětovně podotýká, že postup podle § 145 odst. 2 daňového řádu se uplatní pouze v situacích, kdy správce daně může důvodně předpokládat, že podáním dodatečného daňového přiznání v rozsahu nových skutečností a důkazů známých správci daně a tedy označených ve výzvě dojde k doměření daně dle § 144 odst. 1 daňového řádu, tedy ve výši, která se nebude odchylovat od daně dodatečně tvrzené. V případě potřeby širšího prověření správnosti původně přiznané daně v rámci daňové kontroly je předchozí výzva dle § 145 odst. 2 daňového řádu neúčelná a nehospodárná.

Soud proto uzavřel, že námitky žalobce důvodné nejsou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalovaný, který měl v řízení úspěch náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani bylo soudem zjištěno, že by na straně žalovaného náklady řízení nad rámec jeho administrativní činnosti vznikly.

Soud rozhodl rozsudkem bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci projevíli s takovým postupem souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 18. listopadu 2015

JUDr. Věra B a l e j o v á v.r.
Předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zdeňka Soukupová